

(Пресс за РС, 25. 10. 11)

Зашто Сарајево диже дреку, а Бањалука и ОХР ћуте на недавну сензационалну поруку из Ливна? „Ливњаци хоће у Српску јер више не могу да трпе османлијски зулум Бошњака у Федерацији!“, саопштили су ономад хрватски одборници скупштине ове општине и најавили референдум о издвајању из „већег ентитета“. Како су за медије објаснили иницијатори Тони Милоложа из странке Радом за бољитак, и Јаков Перковић, самостални одборник, обнова џамије у центру Ливна у двоструко већем габариту од предратне и са пратећим садржајима комплетног исламског центра, представљала је само повод да реагује народ, када већ политичари не могу да га заштите од хегемоније бошњачке већине. А Весо Вегар из ХДЗ-бројке и Анђелко Барун из ХВИДРЕ додају да ће ту „иницијативу подржати најмање 90 одсто не само локалних него и свих Хрвата у БиХ.

Нема основа за сумњу у готово све што су навели бунтовни Ливњаци. Али, питам се зашто Бошњаци толико жале за хрватским комшилуком, са којим већ годинама не могу да се нагоде ни око Жељка Комшића, ни око ентитетске владе, ни око састава Савјета министара, ни око јединствене државе, ни око медија, језика или било чега другог. Чак више ни око заједничког, предратног, ратног и поратног мрског српског непријатеља, који их је до скоро изгледа једино и повезивао. „Та идеја је несувисла и не може се остварити ни за милион година“ – љути се Нијаз Голуб, лидер ливањског СДП-а, као да Хрвати не знају сами да процијене гдје им је боље и колико ће им требати времена да се тамо премјесте. Иако у БиХ малобројнији, они имају много дужу националну историју и политичку традицију, а муслимани су увијек то поштовали и слиједили их и у вријеме Антине НДХ и у вријеме Фрањине ХДЗ. Зато би Нијаз, са својим партијским друговима и сународницима, можда требало да размисли не би ли им било паметније да и овог пута крену за Хрватима.

Ако би се послје 90 одсто „федералних Хрвата“ и Бошњаци територијално и популационо преселили у РС остварили би многе своје амбиције.

Федерација БиХ се припаја РС?!

Пише: Ненад Кеџмановић
среда, 26 октобар 2011 08:49

- Без по муке би се преко ноћи нашли у економски „бољем ентитету“, а социјални програм је, знамо, једина преокупација анационалних Бошњака, предвођених Злајиним и Суљиним платформама.

- Када би се и Хрвати и Бошњаци, заједно са својим кантонима, прикључили РС, практично би нестала Федерација, а укидање ентитета је права опсесија муслиманско-бошњачких лидера, од Алије, преко Хариса, до Златка.

- Последица такве спонтане интеграције било би остварење цјеловите и јединствене мултикулти заједнице о којој у Сарајеву већ двадесет година маштају као о „нормалној држави“.

- Бошњаци би у РС били бројчано доминантна већина не само над Хрватима него и над Србима, па би добили проширену политичку позорницу да глуме анационалне грађане и залажу се за принцип један човјек–један глас.

- Укључивањем у РС, Бошњаци би остварили специјалне везе са Србијом и, преко задовољнијих Хрвата, боље односе са Хрватском, а познато је колико се, као прави Европејци, труде око што бољих односа са суједима.

- Напокон, и комшије би добиле Милорада Додика за предсједника, а то је, како су примијетили и страни посматрачи (в.п. Инцко, амбасадор Србије у БиХ и др.), код Бошњака давнашња потиснута чежња.

Уз сва набројана задовољства, једино што би Бошњацима можда могло да засмета јесте име реформисане БиХ, које би, наравно, остало Република Српска. Али, тај нагодни народ или, како себи воле да тепају, „добри Бошњани“ сигурно не би око тога правили проблем. Присјетили би се оне народне „Зови ме лонац само ме немој разбити!“ и била би „мирна Босна“, односно „мирна Српска“. Срби у „мањем ентитету“ би их комшијски прихватили јер Бошњаке, без обзира шта они сами о себи мислили, сматрају за своје бивше сународнике и истовјернике чији преци су прешли на ислам. Додамо ли још једну реченицу бунтовника из Ливна да је „нормално да Срби и Хрвати, као два хришћанска народа живе заједно“, нема сумње да би братство и јединство три народа у Републици Српској, увећаној за територију садашње Федерације, подсјећало на најбоље дане

„социјалистичког самоуправног заједништва“ у БиХ.

Раздрагани комплиментима Хрвата да „најискреније завиде Србима на јединству по питању заштите РС“ и да су „убијеђени да им Бањалука никада не би радила ствари које доживљавају из Сарајева“, званичници из Српске не могу да дођу до ријечи одговора на ласкаве понуде из Ливна. А које ли тек тихо усхићење мора да је обузело наше иностране душебрижнике због тога што би тако Хрвати и Бошњаци нашли топло уточиште у РС, што би БиХ напokon постала функционална држава и што би све то било договор три народа без посредника.

Међутим, Инцко би морао да се врати у аустријско министарство спољних послова и доради стаж за пензију. Соренсен би поново паковао тек распаковане кофере до новог и неизвјесног међународног распореда. Мун би био деташиран на неко од новоотворених опасних жаришта у арапском свијету. Читава армија нижих службеника ЕУ и САД у БиХ била би послата кући на чекање, уз вишеструко мања примања него у Сарајеву.

Срећом по све да је онај на почетку цитирани Тони Милоложа рекао и сљедеће:
„Свјестан сам да је у тренутној ситуацији готово немогуће Ливно припојити РС, али је важно да се чује жеља народа.“